

Robert Galbraith

Alb letal

Traducere din engleză de Ciprian Șiulea

Prolog

*Fericirea, dragă Rebecca, înseamnă în primul
și în primul rând sentimentul calm și voios al inocenței.*

Henrik Ibsen, *Rosmersholm*

Dacă lebedele ar fi înotat una lângă alta pe lacul verde închis, poza asta se putea dovedi a fi marea încununare a carierei fotografului de nunți.

N-ar fi vrut să schimbe poziția cuplului, pentru că lumina caldă de dincolo de frunzișul copacilor o transforma pe mireasă, cu bucelele ei mari de un auriu roșcat, într-un înger preraphaelit și sublinia pomeții sculpturali ai soțului. Nici nu-și amintea ultima comandă la care trebuise să fotografieze un cuplu atât de arătos. Cu noii domnul și doamna Matthew Cunliffe nu era nevoie de trucuri pline de tact, nu era nevoie să o manevreze pe doamnă astfel încât colacii de grăsime de la spate să fie ascunși (era, cel mult, un pic prea slabă, dar asta dădea bine în poze), nu era nevoie să-i sugereze mirelui „să încercăm acum și cu gura închisă“, pentru că dinții domnului Cunliffe erau dreapți și albi. Singurul lucru care trebuia ascuns și care putea fi scos din fotografiile finale prin retușare era cicatricea urâtă de pe antebrațul

miresei: vânătă sau stacojie pe alocuri, cu urmele copcilor încă vizibile.

Când fotograful sosise la locuința părinților ei în dimineața aceea, Robin purta un bandaj din cauciuc și material elastic. Îl șocase destul de tare când își scosese bandajul pentru fotografii. Se întrebase chiar dacă nu cumva mireasa încercase, fără succes, să se sinucidă înaintea nunții, pentru că el văzuse tot felul de lucruri. Așa se întâmpla după ce făceau 20 de ani meseria asta.

— Am fost agresată, îi spusese doamna Cunliffe — sau Robin Ellacott, cum fusese cu două ore în urmă.

Fotograful era un om sensibil. Încercase să-și alunge din minte imaginea oțelului care tăia carnea moale și albă. Din fericire, semnele hidoase erau ascunse acum de umbra buchetului de trandafiri crem al doamnei Cunliffe.

Lebedele, lebedele alea afurisite. Dacă ar fi ieșit amândouă din fundal n-ar fi contat, dar una dintre ele se scufunda întruna, și piramida neregulată a fundului ei ieșea din mijlocul lacului ca un aisberg din pene, iar smuciturile ei tulburau suprafața apei, în așa fel încât înlăturarea digitală ar fi fost mult mai complicată decât își dădea seama tânăra doamnă Cunliffe, care sugerase deja această soluție. Între timp, perechea lebedei continua să se plimbe pe lângă mal: grațioasă, senină și mult în afara cadrului.

— Ai făcut-o? întrebă mireasa cu o nerăbdare palpabilă.

— Arăți minunat, scumpo, spuse tatăl mirelui, Geoffrey, din spatele fotografului.

Părea deja amestecat. Părinții cuplului, cavalerul de onoare și domnișoarele de onoare asistau cu toții din umbra copacilor din apropiere. Cea mai mică domnișoară de onoare, o fetiță de câțiva ani, trebuise împiedicată să arunce pietricele

în lac și acum i se smiorcăia mamei ei, care îi vorbea într-o șoaptă neîntreruptă și iritată.

— Ai făcut-o? întrebă Robin iar, ignorându-l pe socrul ei.

— Aproape, minți fotograful. Întoarce-te puțin mai mult spre el, te rog, Robin. Așa. Zâmbiți larg, frumos. Zâmbiți larg, acum!

Se simțea între cei doi o tensiune care nu putea fi atribuită doar dificultății obținerii acelei poze. Fotografului nu-i păsa. Nu era consilier marital. I se întâmplase ca unele cupluri să înceapă să țipe unul la celălalt în timp ce el își citea expometrul. O mireasă plecase furtunos de la propria ei nuntă. Încă păstra poza neclară din 1998 în care un mire îi dădea un cap în gură cavalerului său de onoare, ca să-și distreze prietenii.

Oricât de bine ar fi arătat, nu i se părea că soții Cunliffe au șanse prea mari. Cicatricea lungă de pe brațul miresei îi provocase aversiune de la bun început. I se părea ceva dezagreabil și rău prevestitor.

— Hai s-o lăsăm, spuse mirele dintr-odată, dându-i drumul lui Robin. Avem destule, nu-i așa?

— Stați, stați, vine și cealaltă lebădă! spuse fotograful supărat.

În clipa în care Matthew îi dăduse drumul lui Robin, lebăda de lângă celălalt mal începuse să traverseze apa de un verde închis, spre perechea ei.

— Ai crede că nemernicele o fac intenționat, nu, Linda? îi spuse Geoffrey mamei miresei, cu un chicotit gros. Afurisitele!

— Nu contează, spuse Robin, trăgându-și rochia lungă de pe pantofi, dezvelind tocurile nu foarte înalte. Sunt sigură că avem ceva.

Ieși cu pași mari din pâlcul de copaci, în soarele arzător, și începu să traverseze pajiștea spre castelul de secol XVII, unde majoritatea invitaților la nuntă se învâteau deja, bând șampanie și admirând priveliștea parcului hotelului.

— Cred că o doare brațul, îi spuse mama miresei tatălui mirelui.

Aiurea, se gândi fotograful cu o plăcere oarecum rece. *S-au certat în mașină.*

Cuplul păruse destul de fericit sub ploaia de confetti prin care plecaseră de la biserică, dar, la sosirea la hotelul de la țară, aveau expresiile rigide ale celor care abia își stăpânesc furia.

— O să fie în regulă, spuse Geoffrey tihnit. Trebuie doar să bea ceva. Du-te și ține-i companie, Matt.

Matthew plecase deja după mirea sa lui și reducea rapid distanța dintre ei, dat fiind că ea traversa pajiștea pe tocuri cui. Îi urmă și restul grupului, în timp ce șifonul verde-mentă al rochiilor domnișoarelor de onoare se unduia în adierea fierbinte.

*

— Robin, trebuie să vorbim.

— Atunci vorbește.

— Vrei să stai puțin?

— Dacă stau, o să ne ajungă familia.

Matthew se uită în spate. Robin avea dreptate.

— Robin...

— *Nu-mi atinge brațul!*

Rana de la braț zvâcnea în arșiță. Robin voia să găsească geanta de voiaj în care era bandajul solid de cauciuc, dar ea trebuia să fie undeva departe, în apartamentul miresei sau aiurea.

Mulțimea invitaților care stăteau în umbra hotelului începea să se vadă mai clar. Femeile erau ușor de distins, datorită pălăriilor. Mătușa Sue a lui Matthew purta o pălărie mare, rotundă, de un albastru electric, iar cumnata lui Robin, Jenny, o construcție uimitoare din pene galbene. Bărbații invitați se contopeau în conformismul costumelor lor întunecate. Era imposibil să vezi de la distanța asta dacă era și Cormoran Strike printre ei.

— Vrei să te oprești odată? spuse Matthew.

Se îndepărtaseră rapid de familie, care își potrivea pasul după cel al micii lui nepoțele.

Robin se opri.

— Am fost șocat când l-am văzut, atâta tot, spuse Matthew prudent.

— Presupun că tu crezi că eu mă așteptam ca el să dea buzna la mijlocul slujbei și să răstoarne florile? întrebă Robin.

Matthew ar fi putut suporta această replică, dacă n-ar fi fost zâmbetul pe care ea încerca să și-l reprime. Nu uitase bucuria de pe fața sa când fostul ei șef apăruse neinvitat la ceremonia nunții lor. Se întreba dacă avea s-o poată ierta vreodată pentru faptul că spusese „Da” cu ochii lipiți de silueta mare, urâtă și răvășită a lui Cormoran Strike, și nu de noul ei soț. Probabil că întreaga congregație văzuse cât de radios îi zâmbise Robin.

Familiiile lor reduceau din nou distanța. Matthew prinse ușor partea de sus a brațului lui Robin, cu degetele la mai mulți centimetri deasupra rănii de cuțit, și o conduse. Ea îl urmă de bunăvoie, dar el bănuia că făcea asta din cauză că spera că se apropie de Strike.

— Am spus în mașină, dacă vrei să începi iar să lucrezi pentru el...

— Sunt o „proastă afurisită“, spuse Robin.

Bărbații strânși pe terasă puteau fi deosebiți acum, dar Robin nu-l vedea pe Strike nicăieri. Era un bărbat solid. Ar fi trebuit să-l poată distinge chiar și printre frații și unchii ei, care aveau toți peste 1,80. Dispoziția ei, care explodase atunci când apăruse Strike, se rostogoli la pământ ca un pui de pasăre muiat de ploaie. Probabil că după slujbă plecase, în loc să se urce în minibusul hotelului. Scurta lui apariție însemnase un gest de bunăvoință, dar nu mai mult de atât. Nu venise s-o reangajeze, ci doar s-o felicite pentru noua ei viață.

— Uite ce e, spuse Matthew, cu mai multă căldură.

Robin știa că și el cercetase mulțimea, nu găsisese niciun Strike și trăsese aceeași concluzie.

— Am vrut să spun doar atât în mașină: depinde de tine ce faci, Robin. Dacă el voia — dacă vrea ca tu să te întorci — eram îngrijorat doar, pentru numele lui Dumnezeu! Nu ai fost tocmai în siguranță cât ai lucrat pentru el, nu-i așa?

— Nu, spuse Robin, simțind rana de cuțit zvâcnind. Nu am fost în siguranță.

Se întoarse spre părinții ei și spre grupul restului familiei, așteptând ca aceștia să-i ajungă din urmă. Mirosul dulce și ațâțător de iarbă încinsă îi umplea nările, în timp ce soarele o bătea pe umerii dezgoliți.

— Vrei să te duci la mătușa Robin? întrebă sora lui Matthew.

Grace cea mică o prinse îndatoritor pe Robin de brațul rănit și se legănă de el, smulgându-i un scâncet de durere.

— Ah, îmi pare rău, Robin — Grace, dă-i drumul...

— Șampanie! strigă Geoffrey.

O luă pe Robin pe după umeri și o conduse spre mulțimea care adăsta.

Așa cum se așteptase Strike de la acest hotel de țară exclusivist, toaleta bărbaților era imaculată și fără niciun miros. Ar fi vrut să fi putut lua cu el o halbă în separeul răcoros și tăcut al toaletei, dar asta ar fi putut întări impresia că e un alcoolic rău famat, scos din închisoare pe cauțiune ca să participe la nuntă. Și așa, personalul recepției întâmpinase asigurările lui că e unul din invitații de la nunta Cunliffe-Ellacott cu un scepticism abia mascat.

Chiar și fără a fi rănit, Strike intimidă adesea, dat fiind că era solid și negricios, avea o expresie morocănoasă înnăscută și afișa un profil de boxer. Astăzi ai fi putut crede că abia coborâse din ring. Avea nasul rupt, vânăt și de două ori mai mare ca de obicei, amândoi ochii erau învinețiți și umflați și o ureche era congestionată și țeapănă, cu copci negre recente. Cel puțin rana de cuțit din palmă era ascunsă de bandaje, deși costumele lui cel bun era încă boțit și pătat cu vin de la ultima ocazie cu care îl purtase. Cel mai frumos lucru pe care îl puteai spune despre înfățișarea lui era că, înainte de plecarea spre Yorkshire, reușise să-și ia niște pantofi asortați.

Strike căscă, închise ochii dureroși și își sprijini capul pentru o clipă de peretele despărțitor rece. Era atât de obosit, că ar fi putut cu ușurință să adoarmă aici, așezat pe toaletă. Dar trebuia s-o găsească pe Robin și s-o roage — s-o implore, dacă era necesar — să-l ierte pentru că o concediase și să-și reia slujba. I se păruse că vede încântare pe fața ei când privirile lor se întâlneau la biserică. Cu siguranță îi zâmbise radios când trecuse pe lângă el la brațul lui Matthew, la ieșirea din biserică, așa că el traversase cimitirul în grabă, ca să-l roage pe prietenul lui, Shanker, care acum dormea

în parcare, în Mercedesul pe care îl împrumutase pentru acea călătorie, să urmărească minibuserile până la recepție.

Strike nu își dorea deloc să rămână la masă și la discursuri: nu confirmase invitația pe care o primise înainte s-o dea afară pe Robin. Nu voia decât să discute câteva minute cu ea, dar până acum asta se dovedise imposibil. Uitase cum sunt nunțile. În timp ce o căuta pe Robin pe terasa aglomerată, își dăduse seama că face obiectul atenției stânjenitoare a sute de perechi de ochi curioși. Refuzase șampania, care nu-i plăcea, și se retrăsese la bar, în căutarea unei halbe. Un tânăr brunet, care semăna cu Robin la frunte și la forma gurii, îl urmăsea, iar un cârd de alți tineri, cu expresii similare de însuflețire abia stăpânită, venise după acesta.

— Tu ești Strike, nu? întrebă tânărul.

Detectivul aprobă.

— Martin Ellacott, spuse celălalt. Fratele lui Robin.

— Îmi pare bine, spuse Strike, ridicând mâna bandajată ca să arate că nu poate să dea noroc fără să-l doară. Unde e, știi cumva?

— Face fotografii, spuse Martin, arătând spre iPhone-ul din cealaltă mână a lui. Ești la știri. L-ai prins pe Spintecătorul din Shacklewell.

— Ah, spuse Strike. Da.

În ciuda rănilor de cuțit proaspete de la palmă și ureche, se simțea ca și cum evenimentele violente din urmă cu douăsprezece ore avuseseră loc demult. Contrastul dintre ascunzătoarea sordidă în care îl încolțise pe ucigaș și acest hotel de patru stele era atât de strident, încât păreau a fi realități diferite.

Apoi la bar sosi o femeie a cărei pălărioară turcoaz tremura pe părul ei alb-blond. Și ea ținea în mână un telefon, iar ochii i se mișcau rapid în sus și în jos, comparându-l pe

Strike cel viu cu ceva de pe ecran — Strike era sigur că e o fotografie a lui.

— Scuze, trebuie să fac pipi, îi spusese el lui Martin.

Se îndepărtase încet, înainte ca și alții să apuce să-l abordeze. Convinșese personalul suspicios al recepției să-l lase să treacă și se refugiase în baie.

Căscă iar și se uită la ceas. Cu siguranță Robin terminase deja cu fotografiatul. Făcu o grimasă de durere, deoarece analgezicele pe care le primise la spital încetaseră de mult să-și mai facă efectul, se ridică în picioare, descuie ușa și se întoarse printre necunoscuții care se holbau.

*

În capătul sălii de mese goale, fusese instalat un cvartet de coarde. Acesta începuse să cânte, în timp ce grupul invitaților se organiza într-un șir de întâmpinare, cu care Robin presupunea că fusese de acord la un moment dat, în timpul pregătirilor de nuntă. Renunțase în asemenea măsură la responsabilitatea pentru aranjamentele de nuntă, încât avea mereu astfel de mici surprize. Uitase, de exemplu, că fuseseră de acord să facă fotografii la hotel, și nu la biserică. Dacă Strike n-ar fi plecat atât de repede cu Daimler-ul, imediat după ceremonie, poate că ar fi avut ocazia de a discuta cu el și de a-l ruga — de a-l implora, dacă era necesar — s-o primească la loc. Dar el plecase fără să vorbească cu ea, lăsând-o să se întrebe dacă avea curajul necesar, sau poate umilința, de a-l mai suna după asta și a-i cere postul.

Sala părea întunecoasă, după strălucirea grădinilor însozite. Avea lambriuri, perdele de brocart și tablouri în ulei, cu rame aurite. Parfumul aranjamentelor florale plutea greoi în aer, iar sticla și argintăria sclipeau pe fețele de masă albe ca zăpada. Cvartetul de coarde, care păruse

zgomotos în cutia de rezonanță din lemn a sălii, fu înecat curând în murmurul invitațiilor care urcau scările de afară și se îngrămădeau pe palier, vorbind și râzând, deja amețiți de șampanie și bere.

— Gata, începem! mugi Geoffrey, care părea să se bucure de acea zi mai mult decât oricine altcineva. Aduceți-i încoace!

Robin se îndoia că, dacă mama lui Matthew ar mai fi fost în viață, Geoffrey s-ar fi simțit dispus să dea frâu liber efervescenței lui. Răposata doamnă Cunliffe fusese plină de priviri laterale reci și înghiontiri ușoare, căutând întruna semne de emoție nestăpânită. Sora doamnei Cunliffe, Sue, era una dintre primele din șirul de întâmpinare și aducea cu ea o gheață ușoară, deoarece vrusese să stea în capul mesei și îi fusese refuzat acest privilegiu.

— Ce mai faci, Robin? întrebă ea, ținând aerul de lângă urechea acesteia.

Tristă, dezamăgită și vinovată că nu se simțea fericită, Robin percepu dintr-odată cât de puțin o plăcea această femeie, noua ei mătușă prin alianță.

— Minunată rochie, spuse Mătușa Sue, dar ochii ei trecuseră deja la arătosul Matthew.

— Aș fi vrut ca mama ta... începu ea.

Apoi icni și își îngropă fața în batista deja pregătită din mână.

Alți prieteni și rude intrară încet, radioși, sărutându-i și dând mâna cu ei. Geoffrey ținea rândul în loc, îmbrățișându-i energic pe toți cei care nu se opuneau activ.

— Deci a venit, spuse verișoara preferată a lui Robin, Katie.

Ar fi trebuit să fie domnișoară de onoare, dacă n-ar fi fi avut o sarcină imensă. Astăzi trebuia să nască. Robin se minuna cum mai poate să meargă. Se aplecă s-o sărute pe burta tare ca un pepene.

— Cine a venit? întrebă ea, în timp ce Katie făcea un pas lateral ca să-l îmbrățișeze pe Matthew.

— Șeful tău. Strike. Tocmai îl bătea Martin la cap în...

— Tu cred că stai aici, Katie, spuse Matthew, arătând spre o masă din mijlocul sălii. Probabil vrei să stai jos, mă gândesc că pe căldura asta e greu, nu-i așa?

Robin abia conștientiză trecerea altor câțiva invitați din șir. Răspunse urărilor de bine la întâmplare, cu ochii atrași întruna de ușa prin care intrau toți în șir. Oare Katie vruse să spună că, până la urmă, Strike era aici, la hotel? Venise după ea de la biserică? Era pe cale să apară? Unde se ascundea? Robin căutase peste tot — pe terasă, în hol, la bar. Speranța ei crescuse, doar pentru a scădea iar. Poate că Martin, celebru pentru lipsa lui de tact, îl alungase? Apoi Robin își reaminti că Strike nu era o faptură atât de plăpândă, și speranța ei intra iar în efervescență. În timp ce sinele ei întreprindea aceste peregrinări ale speranței și groazei, îi era imposibil să simuleze până și cele mai convenționale emoții ale zilei nunții, deși știa că Matthew simte lipsa lor și e ofensat din cauza asta.

— Martin! spuse Robin voios când fratele ei apărură însoțit de prietenii lui, deja cu trei halbe la activ.

— Cre' că tu știai deja? întrebă Martin, considerând de la sine înțeles că Robin trebuia să fi știut.

Avea mobilul în mână. Noaptea trecută dormise la un prieten, astfel încât camera lui să poată fi oferită rudelor din Anglia.

— Ce să știu?

— Că l-a prins pe Spintecător aseară.

Martin ridică ecranul, ca să-i arate știrea din presă. Robin icni la vederea identității Spintecătorului. Rana de

cuțit pe care i-o provocase acel bărbat zvâcnea la antebrațul ei.

— E încă aici? Întrebă Robin, încetând complet să se mai prefacă. Strike? Ți-a spus dacă rămâne, Mart?

— Pentru numele lui Dumnezeu, murmură Matthew.

— Scuze, spuse Martin, percepând iritarea lui Matthew. Țin coada în loc.

Martin plecă greoi. Robin se întoarse ca să se uite la Matthew și văzu, ca pe o imagine termică, vinovăția care licărea în el.

— Știai, spuse ea, scuturând absent mâna unei strămătuși care se aplecase, așteptându-se să fie sărutată.

— Ce să știi? se răsti el.

— Că Strike l-a prins...

Dar atenția ei era solicitată acum de vechiul prieten din facultate și coleg de muncă al lui Matthew, Tom, și de logodnica lui, Sarah. Abia dacă auzi ce îi spuse Tom, pentru că urmărea întruna ușa la care spera să-l vadă pe Strike.

— Știai, repetă Robin, după ce Tom și Sarah plecaseră.

Urmă încă un hiatus. Geoffrey se întâlnise cu un văr din Canada.

— Nu-i așa?

— Am prins doar sfârșitul, la știrile de dimineață, murmură Matthew, cu o expresie care se înăspri când privirea lui se îndreptă spre ușă, peste capul lui Robin. Ei bine, iată-l. Ți s-a împlinit dorința.

Robin se întoarse. Strike tocmai intra în sală, aplecând capul, cu un ochi gri și vânăt deasupra bărbii nerase și o ureche umflată și cusută. Ridică mâna bandajată când privirile lor se întâlniră și încercă să zâmbească a regret, dar nu reuși decât să tresară.

— Robin, spuse Matthew. Ascultă, trebuie să-ți...

— Imediat, spuse ea cu o veselie care toată ziua aceea lip-sise ostentativ.

— Înainte să vorbești cu el, trebuie să-ți spun...

— Matt, te rog, poți să aștepti puțin?

Nimeni din familie nu voia să-l rețină pe Strike, a cărui rană însemna că nu poate da mâna. Parcurgea șirul mergând lateral, cu mâna bandajată ridicată în fața lui. Geoffrey se uită urât la el și nici măcar mama lui Robin, căreia îi plăcuse de Strike la întâlnirea lor anterioară, nu reuși să se forțeze să zâmbească atunci când îl salută, spunându-i pe nume. Toți invitații din sala de mese păreau să-i urmărească.

— Nu trebuia să fii atât de dramatic, spuse Robin zâmbind și ridicând privirea spre fața lui umflată, când se opri în sfârșit înaintea ei.

Strike zâmbi și el, chiar dacă îl durea: până la urmă, călătoria de 300 de kilometri pe care o întreprinsese atât de nesăbuit meritase s-o vadă zâmbindu-i în felul acela.

— Să dai buzna în biserică, continuă Robin. Puteai să suni.

— Da, scuze că am răsturnat florile, spuse Strike, incluzându-l și pe posomorâtul Matthew în scuzele lui. Am sunat, dar...

— Azi-dimineață n-am avut la mine telefonul, zise Robin, care își dădea seama că ține coada în loc, dar nu-i mai păsa.

O văzu pe șefa lui Matthew, o femeie înaltă și roșcată, și îi spuse voios:

— Ocolește-ne.

— Nu, am sunat — când, acum două zile? spuse Strike.

— Ce? spuse Robin, în timp ce Matthew purta o conversație pompoasă cu Jemima.

— De câteva ori, spuse Strike. Am lăsat și un mesaj.

— N-am primit niciun apel, spuse Robin, și nici mesaj.

Sunetele sporovăielii, clinchetelor și umplerii paharelor de la o sută de invitați și melodia liniștită a cvartetului de coarde părură dintr-odată înăbușite, ca și cum asupra lui Robin s-ar fi lăsat o bulă groasă a șocului.

— Când ai — ce ai — acum două zile?

De când sosise la locuința părinților ei, Robin fusese ocupată întruna cu treburile anoste ale nunții, dar reușise să-și verifice telefonul frecvent, pe furiș, sperând că Strike a sunat sau a trimis SMS. În noaptea aceea, singură în pat la ora unu, își verificase întregul istoric al apelurilor, în zadar-nica speranță că avea să găsească o comunicare pierdută, dar găsisese istoricul șters. Ajunsese la concluzia că, după ce abia dacă dormise în ultimele câteva săptămâni, făcuse o gafă de epuizare și apăsase pe butonul greșit, ștergând totul fără să vrea...

— Nu vreau să rămân, mormăi Strike. Voiam doar să spun că îmi pare rău și să te rog să te întorci...

— Trebuie să rămâi, spuse ea întinzând mâna și prinzându-l de braț, ca și cum el ar fi putut să fugă.

Robin se simțea fără suflu, atât de repede îi bătea inima. Își dădu seama că se albise la față când camera fremătătoare păru să se clatine în jurul ei.

— Te rog, rămâi, spuse ea, continuând să-i strângă tare brațul și ignorându-l pe Matthew, care se zbârlea lângă ea. Trebuie — vreau să vorbesc cu tine. Mamă?

Linda ieși din șirul de întâmpinare. Părea să fi așteptat să fie chemată și nu avea o expresie fericită.

— Te rog, poți să-l adaugi pe Cormoran la o masă? spuse Robin. Poate îl pui cu Stephen și Jenny?

Fără să zâmbească, Linda îl conduse pe Strike. Mai erau câțiva ultimi invitați care așteptau să-și exprime felicitările.

Robin nu mai putea să se forțeze să zâmbească și să converseze.

— De ce n-am primit apelurile lui Cormoran? îl întrebă pe Matthew, în timp ce un bătrân pleca încet spre mese, neîntâmpinat și nesalutat.

— Am încercat să-ți spun...

— De ce n-am primit apelurile, Matthew?

— Robin, putem să vorbim despre asta mai târziu?

Adevărul o izbi atât de brusc, încât Robin icni.

— *Tu* mi-ai șters istoricul apelurilor, spuse ea, în timp ce mintea ei sărea rapid de la o deducție la alta. Mi-ai cerut parola când m-am întors de la toaleta benzinăriei.

Ultimii doi invitați se uitară la expresiile miresei și mirelui și trecură rapid mai departe, fără să-și mai aștepte întâmpinarea.

— Mi-ai luat telefonul. Ai spus că era vorba de luna de miere. Ai ascultat mesajul?

— Da, spuse Matthew. L-am șters.

Tăcerea care părea să se fi lăsat asupra ei deveni un vaiet ascuțit. Robin se simțea amețită. Iat-o aici, în rochia mare și albă de dantelă care nu-i plăcea, rochia pe care o modificase din cauză că nunta fusese amânată o dată și apoi bătută în cuie de obligații ceremoniale. La periferia câmpului ei vizual, o sută de fețe încețoșate se legănau. Invitații erau înfometați și nerăbdători.

Ochii ei îl găsiră pe Strike, care stătea cu spatele la ea, așteptând lângă Linda, în timp ce un loc suplimentar era creat la masa fratelui ei mai mare, Stephen. Robin își imaginează că se duce cu pași mari la el și îi spune: „Hai să plecăm de-aici“. Ce-ar fi spus el dacă ea ar fi făcut asta?

Părinții ei cheltuiseră o grămadă de bani pentru ziua aceea. Sala înțesată aștepta ca mireasa și mirele să-și ocupe